

La piscina del Fondo, que es troba on hi havia el camp de la Grama, ha hagut de tancar en el seu primer estiu de funcionament per deficiències constructives.

Les fragates F-100 que utilitza l'exèrcit israelià per bloquejar el port de Beirut en la invasió del Líban són de fabricació espanyola.

Miquel i Costas & Miquel, la fàbrica de paper, ha estat acusada de fer servir substàncies cancerígenes il·legals en la fabricació del paper de fumar. Ara estan de judicis i recursos.

El passat mes de juliol es van dur a terme accions diverses per recordar el 75è aniversari de la col·lectivització del transport públic a Barcelona.

Les tropes de l'Otan han assumit el comandament de la "seguretat" al sud de l'Afganistan. Hi ha més de deu mil soldats procedents de més de 25 països diferents.

infograma

N. 47, SETEMBRE DE 2006

L'INFOGRAMA, SI NO EL LLEGEIXES... QUIN DRAMA!

V Festes Populars i Alternatives

Diverteix-te lluitant!

En el marc de les cinquenes Festes Populars i Alternatives es realitzarà, després de que fa uns mesos es realitzés a Barcelona el BCN Meeting Point (espais de trobada d'empreses, constructores i immobiliàries), el SC Speculating Point. Com que en els darrers anys Santa Coloma està esdevenint un paradís per al món dels especuladors immobiliaris, amb exemples com el Front Fluvial del Raval, el "pirulí" de Plaça de la Vila, el projecte Cubics a la Pallaresa, la lluita històrica per Can Zam i altres projectes, aquest any volem dedicar les Festes per donar a veure al conjunt de la població el futur de la nostra ciutat, que com la resta del país... està en venda. Durant els dies 1, 2 i 3 de Setembre, a la Glorieta del Parc Europa es duran a terme un conjunt d'activitats, xerrades, actuacions teatrals, humorístiques i musicals, tot sota el lema *Diverteix-te lluitant!*, perquè creiem que hem de lluitar sempre donant un caire irònic. Per exemple es faran activitats com una trobada d'especuladors on es donaran 10 consells per a l'especulador principiant, una desfilada de models d'habitats

de d'última generació (L'especulació està de moda!), tot acabant amb un sorteig de pisos com els que habitualment ja ens tenen acostumats a la nostra ciutat, però amb models de pisos realment a l'abast del jovent (tendes de campanya, caixes de cartró...), entre altres activitats.

A part, també hi haurà la II Marató de les Alternatives i les Resistències, on diferents col·lectius i entitats de la ciutat es donaran a conèixer i explicaran les seves experiències; es realitzaran diferents cercaviles festius i reivindicatius pels carrers de la ciutat; una pael·lada popular i, a les nits, diferents actuacions musicals amb diferents estils (ska, reggae, hip hop, fusió, punk, rumba...), on també s'ha volgut donar un salt diferencial als darrers anys i a les festes oficials donant un contingut social més com és la reivindicació de la música feta en català, introduint grups que canten en la nostra llengua. Per tot això, i més, 3 dies de festa i 3 dies més de lluita, recordant el lema: *Festa sí, lluita també!*, us convidem a participar tot divertint-nos lluitant!

La mentida contra el Miguel Hernández

Hi ha mentides que no saps a què atribuir. El 27 de juliol al vespre, un centenar llarg de persones ens vam concentrar davant la porta del col·legi Miguel Hernández per demanar que es convertís en un nou equipament comunitari, com ara una residència d'avis, en comptes d'enderrocar-lo i fer-hi pisos, tal com va aprovar l'Ajuntament en el Ple de juny amb els vots del grup socialista i de Convergència i Unió.

Durant l'acte, un veí de Can Calvet que hi era present explicava com algú havia arrencat la majoria de cartells que convocaven a la protesta, mentre que a terra i als parabrisas dels cotxes del voltant apareixia una octaveta que textualment deia:

"Joven del barrio, no dejes escapar esta oportunidad, si eres pasivo te ganarán la partida. La vida da pocas oportunidades no dejemos escapar la nuestra. 'VIVIENDA SOCIAL Y DE ALQUILER PARA NUESTROS JÓVENES DEL BARRIO' Apuesta por el futuro, no queremos un barrio deprimido sin la presencia de nuestros jóvenes. En el futuro del barrio también contamos con los jóvenes. ASOCIACIÓN DE MUJERES LA PALOMA".

Fins el moment de llegir el full jo em pensava que tothom sabia que, quan l'Ajuntament fa una promoció pública, els habitatges s'adjudiquen amb un sorteig davant notari entre tots els joves de la ciutat que hagin presentat la sol·licitud, siguin del barri que siguin, tal com s'ha vingut fent fins ara. Doncs no, pecava d'ingenu, perquè sembla que hi ha qui creu que, si s'edifica al Miguel Hernández, els pisos seran per als joves del voltant.

És clar que també podria ser que l'error no fos fruit de la ignorància, sinó de la mala fe. En aquest cas, la mentida buscava aplacar les protestes dels veïns, proment-los un benefici particular (el pis per als fills), que, un cop fet el bloc, quedaria en no res en descobrir-se que, oh, mala sort!, la llei no permet favoritismes. Finalment, si seguim elucubrant com dimonis es pot prometre una cosa que és il·legal, encara podríem imaginar una tercera explicació: que algú hagués assegurat a algú altre que uns quants dels nous habitatges podien saltar-se, de sotamà, la tirania del bombo i el notari i acabar a les mans apropiades. Evidentment aquesta és la pitjor hipòtesi i vull

pensar que la més improbable. Precisament per evitar qualsevol ombra de dubte que faci pensar en mala fe o en chanchullós, jo demanaria a les persones que creuen que el millor que es pot fer amb el Miguel Hernández és tirar-lo a terra i edificar-hi pisos que difonguin la seva opinió, perfectament legítima, sense recórrer a la falsedat. A més, la Plataforma en defensa de la Serra de Marina i Can Zam que, juntament amb bona part del veïnat, lluita per mantenir l'ús públic del Miguel Hernández, també vol més habitatge social per als joves de la ciutat, però fets en unes condicions i uns llocs que no impedeixin millorar l'escassa qualitat de vida que avui tenim als nostres barris. Per tant, des del respecte, la veritat i el diàleg, perquè no ens posem a treballar colze a colze uns i altres per aconseguir tant els equipaments que ens falten (residències d'avis, guarderies públiques, casals, parcs...) com habitatges de lloguer i a preus assequibles per a joves, i no tan joves?

Jordi Garcia

Aquesta foto és d'en Sergi Bernal, de la cassolada que hi va haver el passat 27 de juliol a la plaça Sant Jaume de Barcelona contra la invasió israeliana del Líban i Gaza.

El passat mes de juliol es va declarar un incendi important a Can Franquesa i la Guinardera. Alguns veïns es van queixar del temps que havien trigat els bombers i els altres serveis d'extinció a posar-se en marxa

Hastidos de solidaridad

Nos convoca la Junta de Afectados por Repsol, decenas de pueblos y cientos de personas que luchan por no perder su vida. Nos convoca el pueblo palestino. Nos convoca el pueblo saharauí. Nos convocan los derechos de millares de seres humanos que no tienen libertad para buscar una vida mejor. Nos convoca Darfur, México, Chechenia y tantos otros lugares y pueblos. En nuestra propia casa sentimos el expolio de lo público, la malversación de lo común y el malgobierno.

Y las formas en las que participamos son de lo más variado, desde la reunión, el debate, etc. Hasta la manifestación pasando por otras vías más imaginativas y llamativas. Y parece que no tiene fin. Cada convocatoria exige más y ya no basta –si algún día bastó– con la mera presencia. En la medida en que nos vamos cansando, las demandas de solidaridad se hacen más urgentes. Parecemos cansados, con un sentimiento de hastío que nos hace más lentos en la respuesta, y comenzamos a encontrar justificaciones para no ir. Yo me siento especialista: “necesito mi tiempo”, “por ésta no va a pasar nada”, “otra vez estos”, “¿Quién convoca? Ah, no”.

Pero algo en lo interno, en las vísceras, nos dice que no está bien, que la solidaridad en la mayoría de los casos no es una opción para nosotros y nosotras, que es un valor determinante para entender el mundo y para transformar lo cercano. Y aquí es donde nos reconocemos y reconocemos a nuestros compañeros y compañeras, y le ponemos nombre al dolor de otros, a la injusticia y la represión.

Septiembre es un mes como otro cualquiera, pero también marca el inicio del curso. Es como si la maquinaria social y política se despertara y viera que la realidad ha seguido su curso. Nos convoca la muerte de palestinos ante la complicidad muda de la comunidad internacional. Nos convocan los pueblos indígenas en su lucha, nos convoca la miseria, la falta de educación y de salud, la esclavitud... nos convoca recuperar la dignidad de ser seres humanos que defienden junto a otros iguales su dignidad y sus derechos. Definitivamente, septiembre es un buen mes para continuar.

César

El metro

Aquest passat mes de juliol (potser abans) el metro no funcionava bé. Venia amb molts retards (fins a 9 minuts a quarts de vuit del vespre!), no anava l'aire condicionat, els vagons petaven de gent... En fi, un suplici per a la gent que l'agafem cada dia, és a dir, molts de nosaltres, que continuem treballant fora de la nostra ciutat. És una situació que molesta molt, ja que normalment no l'agafem per anar de festa, sinó per anar a treballar i que ens torturin de bon matí no és gens agradable.

Finalment, a mitjan de juliol, el comitè d'empresa del metro va informar els usuaris de la situació (no ho va fer pas l'empresa, l'única preocupació de la qual és que pagui tothom i gasta els nostres diners en controls i càmeres de televisió). En l'escrit del comitè ens explicaven que ells també porten cosa d'un any patint el mal funcionament del metro, de la mateixa manera que els usuaris. Acusen l'empresa d'aplicar de forma irresponsable i prepotent un nou model organitzatiu i ens avisen que les coses poden anar a pitjor.

Ens informen de coses com: que hi ha estacions on no hi ha empleats, cosa que dificulta rebre ajuda per part seva si hi ha algun incident; que hi ha estacions que no obren a les 5 del matí perquè no hi ha ningú, que els trajectes s'allarguen, que hi ha 300 empleats nous que no han rebut la formació adequada per falta de temps i condicions, que 1 de cada 4 empleats de la línia 5 està de baixa per ansietat i, el que és més greu, que els sistemes de seguretat de les línies 1 i 3 tenen problemes greus d'estructura.

Per acabar l'escrit, el comitè ens demana que actuem davant d'aquesta situació.

I què podem fer davant d'aquest panorama? Hi ha qui diu que hauríem d'anar contínuament a l'oficina de la plaça Universitat a tramitar queixes oficials; hi ha qui opta, simplement, per no pagar. Potser hauríem de buscar quines són les vies per queixar-nos d'una manera més efectiva. Deixar de pagar tots el mateix dia? Aturar el trànsit de metros? Deixar d'utilitzar-lo tots alhora? Anar en grup a la plaça Universitat, a l'oficina de queixes? Pensem-hi.

Carme

9 anys de lluita!

L'Assemblea de Joves de Gramenet del Besòs celebra el seu 9è any d'existència. Durant aquest temps s'han realitzat diferents accions, campanyes, actes... des de l'okupació de Waslala, campanyes de suport al poble palestí, respostes antifeixistes... entre moltes altres coses..., la gent que hi ha participat i hi participa actualment ens vam retrobar el passat 15 de juliol, en una jornada de celebració amb una botifarrada, cercavila i concert que aplegà durant tot el dia al voltant d'unes 500 persones a la glorieta del Parc Europa.

Per això de l'actual campanya **Autogestionem la lluita! Reivindicuem el nostre espai!** Perquè, tot i els 9 anys passats, el jovent encara no tenim un espai propi a través del qual ens poguem fer protagonistes de la vida política i social de la ciutat. Amb tot això, no podem ocupar el carrer lliurement, el sistema de burocratització imperant ens fa restar a l'espera de les respostes institucionals... Volem i reivindicuem el nostre espai, perquè volem emprar lliurement el carrer, decidir sobre el nostre futur i la nostra realitat...

Joves que no tenen un espai on jugar tranquil·lament sigui a algun esport o qualsevol altra cosa: a la plaça de al Vila ens criden l'atenció constantment, a la plaça Catalunya ens construeixen un monument per tal d'evitar que hi juguem... llavors, joves, donem una resposta. Així, el passat 22 de juliol, des de l'AJGB vam prendre part del carrer Sant Jeroni, posant unes pancartes i fent un partit simbòlic de futbol al mig del carrer. Tot anava bé fins l'aparició de tres patrulles del Mossos d'Esquadra, que amb prepotència, crits, amenaces i empentes ens apartaren contra una façana. Un cop més, la trentena de joves (una desena dels quals varen ser identificats) que es reuniren allà no van poder esbargir-se tranquil·lament, demostrant i refermant la nostra posició:

FEM NOSTRES ELS CARRERS!

Aitor Blanc

- Consumeix alimentació sana, amb preus justos
- Participa en tallers, xerrades i altres activitats de conscienciació ecològica, comerç just i consum responsable

Cooperativa de consum El Cabàs (ARA!)

Ateneu Popular Julia Romera
C/ Santa Rosa, 18 (Riu Nord)

Lokal Social Krida
C/ Sicília, 97 (Fondo)

VICTORY PELUQUERÍA
Avda. Santa Coloma, 114
08922 Santa Coloma de Gramenet - Barcelona
Tel. 93 385 29 50
e-mail: victory_peluq@mixmail.com
www.lasguias.com/victory

Elegía a Miguel Hernández, el colegio, el poeta

En Santa Coloma, su pueblo y el mío, el ayuntamiento ha decidido tirar al suelo como del rayo el Colegio Miguel Hernández, al que tanto quería.

Nací en Can Calvet, un barrio sin asfaltar, sin alcantarillar, sin servicios. Siendo muy pequeño vi construir el que sería mi colegio, en los mismos campos en los que jugaba con mis amigos de la calle.

Eran años de construir, pero no sólo pisos, sino la sociedad misma. Como otros niños del barrio, cambiamos un sótano sombrío por un colegio con mayúsculas. Amplio, con mucho sol y un gran patio.

Cuando eligieron el nombre, pensaron en Miguel Hernández. No podía ser más adecuado. Saliendo de años oscuros y queriendo llevar, como el poeta, la educación y la cultura a las clases humildes.

Cuando se inauguró se le llamaba Colegio Nacional y, poco después, Colegio Público. En los ojos de un niño, sólo un cambio de nombre. Recordándolo con perspectiva, el reflejo de un tiempo.

Hijo de familia trabajadora, allí empecé con mis estudios. Y mucho más que eso; a formarme como persona. Miguel

Hernández fue un referente que marcó mi posterior conciencia.

Venían al colegio en autocares, desde otros barrios. Los padres y las madres vivían la escuela como propia. Se respiraba vida, alegría. Se hacía deporte, fiestas. Se luchaba por mejorar día a día.

Con poco más de 12 años simpatizaba con aceituneros altivos, soplaba fuerte a favor de los vientos del pueblo, soñaba que la poesía era un arma cargada de futuro... Gracias Hernández, Alberti, Celaya...

Al lado del colegio había barracones; el antiguo Mixto III. Pero al acabar octavo, para ir al instituto, tuve que cambiar de barrio. Estaban en mal estado, los iban a demoler.

Quién les iba a decir a aquellas edificaciones hechas de débil cemento, que verían caer el flamante colegio de ladrillo; aquel que les protegía del frío y el viento.

Porque cuando nos fuimos todos sus niños, se habló que sería escuela de idiomas. O tal vez una residencia, para jóvenes o ancianos, o servicios para Santa Coloma.

Y es que bajó la natalidad, pero subió el hambre de dinero. Ya no era conveniente invertir en personas. Eso no era

moderno. Siempre el interés se situaba primero.

Y el destino ha querido que sea el hijo del alcalde franquista, el que ponga fin a su andadura. Colegio y poeta, vidas paralelas, ambas hundidas por los hijos de la dictadura.

Espero que, al menos, piensen en guardar tu ejemplo fraternal. Que te dediquen una plaza, una fuente, un rincón... quizás una fila de aparcamientos en el nuevo centro comercial. Para finalizar, he elegido dos estrofas que escribiste cuando murió tu amigo Ramón:

“Un manotazo duro, un golpe helado,
un hachazo invisible y homicida,
un empujón brutal te ha derribado.
Temprano levantó la muerte el vuelo,
temprano madrugó la madrugada,
temprano estás rodando por el suelo”.

Que hoy sirvan para despedirme de mi colegio, para decirle hasta siempre y para honrar tu recuerdo...

“que tenemos que hablar de muchas cosas,
compañero del alma, compañero”.

(26 de junio de 2006)

Víctor

Serra d'en Mena: marca registrada?

Com haureu vist, la darrera campanya publicitària de l'Ajuntament, en matèria d'urbanisme, és el pla de la Serra d'en Mena. Es tracta d'un pla de reforma urbanística que toca quatre barris de Santa Coloma i quatre de Badalona.

Les millores que es pretenen dur a terme no estan malament, des del meu punt de vista, si és que es fan pensant en la qualitat de vida de les 90.000 persones que viuen en aquesta àrea. Però és curiosa la manera en què es presenta i el que podria haver darrer.

Per començar, en Bartu personalment parla de les millores de l'avinguda de la Circumval·lació, dient que s'obre un "nou canal de comunicació i participació" entre Santa Coloma i Badalona. La campanya publicitària diu "de frontera a frontissa..." Jo no he viscut mai aquella part del territori com una frontera. Mai he tingut cap problema en passar a "l'altra banda" (i hi visc a prop). De sempre Badalona ha estat per a mi una ciutat germana, i més encara els barris més propers. Serà que la frontera, posada des de l'administració, és qui crea el límit a la participació? Perquè, en la vessant "participativa" del pla, les entitats que hi són representades, treballen per separat, tutelades pels dos ajuntaments de manera diferenciada.

Per altra banda, quan parla de "canal de comunicació" em fa témer que no es refereixi a la consolidació de l'avinguda com a vial que arriba des de Bon Pastor, renovat, fins al centre de Badalona, o això que anomenen

"Eix Bruc": del Besòs a Montigalà. És a dir que la comunicació es fa amb cotxe o no es fa... esperem que no sigui així.

Pel que fa a la participació, el pla inventa una comissió de treball on no es defineix el nombre de representants de les tres administracions (i un sol partit polític), i hi ha sis representants de... més de quaranta entitats!

A part d'aquestes entitats n'hi ha que no són representades ni al consell de barri, ni a les comissions del pla, senzillament perquè no han estat convidades, potser perquè no interessa. Em refereixo al Centre d'Acolliment, on participen molts i moltes ciutadanes, més de tres-centes persones, que no són representades enlloc més per les seves dificultats en desenvolupar-se en el teixit social, també, perquè no tenen dret a vot. Si que hi són a la comissió associacions ben petites en comparació. De què va realment aquesta participació? on és el sentit real d'aquesta participació quan les entitats reben un projecte completament definit i només poden fer al·legacions? L'Ajuntament es vanagloria d'haver fet cas a dues, sí senyor, dues propostes de les entitats. Si jo fos periodista professional i tingués el temps que cal tenir, aniria a parlar amb totes aquestes entitats, a veure què en pensaven de la comissió de barri, del pla de la Serra d'en Mena i del fet que s'utilitzi el seu nom en pamflets de propaganda partidista que és el que és aquesta publicitat pagada per tothom. Tornant al Centre d'Acolliment: és ben curiós que un pla tan declaradament participatiu contempli unes obres al centre cívic

Les barriades de la Serra d'en Mena van créixer durant els anys seixanta a partir de l'autoconstrucció.

Els Pins, que impliqui deixar sense local aquesta entitat, que, recordem, realitza una tasca social de manera voluntària que pertocaria l'administració, i que a hores d'ara encara no sàpiga on farà les classes del curs 2006-2007 perquè ningú els ha dit absolutament res.

Tot i això, el pla de la Serra d'en Mena, no em sembla malament, si és que no es tracta d'una sèrie de petites reformes als barris amb dues idees clares: una, realitzar una forta campanya propagandística per desviar l'atenció d'altres actuacions a la zona, com els monstres del front fluvial, o la destrossa de les casetes al carrer Pirineus, o la malèfica intenció d'acabar amb el parc del Motocròs per edificar-hi. L'altra, adequar a nivell urbanístic amb diners públics els canvis que fan

empreses privades a nivell immobiliari, assegurar el canvi d'imatge i l'augment del preu del sòl a la zona. Es tracta, finalment, de propiciar la gentrificació als barris més humils de la ciutat: Safarells, Raval i el Fondo? Tots sabem que al nostre alcalde no li agraden gens els pobres. Hi ha més coses per esmentar però me les haig de deixar per una altra vegada per falta d'espai.

Per això, crec que, tot i que tenim davant el que sembla un bon pla urbanístic, vigilem! en matèria d'urbanisme, a Santa Coloma ja ens n'han fet moltes, i cal ser desconfiats, tot i que, si tot fos d'una altra manera, aquest pla seria una millora de la qualitat de vida.

Miquel

Alex Ferrer Coca
alex@grupbellavista.com

telf 600 748 470
www.grupbellavista.com

Bellavista
catering & eventos

El Rebost
Xarcuteria Rostisseria

Productes ibèrics
i plats preparats

Venta al mayor y al
detall de jamones,
quesos y embutidos

Menú diari per a
emportar-se

Tel. 934 684 513
Prat de la Riba, 49
08921 Sta. Coloma de Gramenet

Còmplices

Manolo Cárdenas "El Cineclub necessita una renovació"

El Cineclub Imatges és una de les entitats de Santa Coloma amb més llarg recorregut. Amb diversos premis al seu haver, fa uns vint anys que porta a Santa Coloma una programació digna de cinema, que encara es nota més d'un temps ençà, quan han tancat tots els cines de la ciutat i s'ha convertit en l'únic mecanisme local per veure cinema en pantalla gran. Parlem amb el Manolo, que ens posa una mica al dia de com els van las coses i què passarà ara, que tanquen el Sagarra, l'espai on han estat passant les pel·lícules els últims anys.

Us tanquen el Sagarra, oi?

Estarà tancat un any i després no sabem què passarà. Tot sembla indicar que després que el privatitzin, que és el procés que s'està coent, no serà accessible per continuar passant les pel·lícules com fem ara. Ens han ofert un espai al Singuerlín d'aquí un any, tot i que no sé ben bé a quin lloc es refereixen. És a dir, el Cineclub ara estarà aturat un any, com a mínim. Feia temps que ens ho veiem venir.

Quanta gent sou ara al Cineclub Imatges?

Som sis persones, les mateixes des de fa molt de temps. Estem una mica cansades, la veritat.

Us heu plantejat continuar passant pel·lícules en altres espais, de la mateixa manera que vau fer l'altra vegada que van tancar el Sagarra?

Quan van tancar el cine Goya per convertir-lo en teatre Josep Maria de Sagarra vam continuar passant pel·lícules, a l'institut Puig Castellar, a la cooperativa La Colmena, al Mas Fonollar... Però, com

t'he dit abans, aquesta vegada ens agafat una mica cansats d'aquest tràfec. Portem molts anys funcionant i crec que necessitem gent nova, gent que doni una mica d'aire al col·lectiu. Es pot dir que estem buscant relleu.

Ara mateix aquest és el nostre principal problema, perquè hi ha mitjans i material. Ens falta una mica d'empenta.

Us ho han posat fàcil des de l'Ajuntament?

Bé, ha anat a temporades. Hi ha hagut èpoques en què la comunicació era nul·la, però tot i així sempre hem pogut anar fent coses. Si no era amb la col·laboració de la casa gran, era amb la de les entitats.

De totes maneres és pot dir que la política cultural, en general, de l'Ajuntament és inexistent. Pel que fa al Sagarra, mai no hi han volgut treure tot el profit que se'n podia treure com a servei cultural a la població. Des del començament no ha interessat donar-li vida. Amb la privatització encara serà pitjor.

Com t'expliques que no hi hagi més gent jove al Cineclub?

Suposo que la gent més jove té molt d'oci visual, tot i que penso que sí que agrada el cine d'autor i independent (tenim una mitjana de 200 persones cada passi). Potser és que costa més fer colla, que es viu de manera més individualista, o potser no agraden les responsabilitats.

Ara bé, material n'hi ha, i molt. Les coses han canviat moltíssim els últims vint anys i ara els rodatges són més fàcils de tirar endavant. Això implica que hi ha molts artistes que tenen els mitjans més a mà que no pas abans.

És una llàstima aquest impàs...

Sí, perquè el Cineclub Imatges és una entitat força coneguda arreu, amb molts anys d'experiència. Espero que surti la gent per tirar-lo endavant.

Carme

Els llibres de La Foguera

El cielo está enladrillado

Taller contra la violència immobiliària i urbanística
Bellaterra. Barcelona, 2006, 220 pàg.

El cielo está enladrillado és fruit de tot un any de treball d'un grup de persones implicades en el moviment veïnal, contra l'especulació i d'ocupació a Barcelona. La primera part del llibre ens posa al dia sobre la situació que estem patint, fruit de lleis dictades ja des del primer govern del PSOE, fins a la tristament famosa LAU (Ley de Arrendamientos Urbanos) i poste-

riors. Ens explica amb molta claredat quin és el procés que s'acostumen a usar per expulsar els llogaters, des de trucs legals fins a la clara amenaça, i tot un ventall de pràctiques il·legals que utilitzen els especuladors amb el recolzament de totes les administracions públiques. Les causes i les conseqüències del desastrós model de ciutat ens clarifiquen a qui afavoreixen els poders públics en la gestió del territori urbà: les societats immobiliàries, promotores, constructores, la gran banca, i la mateixa administració via impostos o subvencions europees. A més dels polítics que s'enriqueixen personalment amb l'amistat dels empresaris, o formant part dels mateixos consells d'administració.

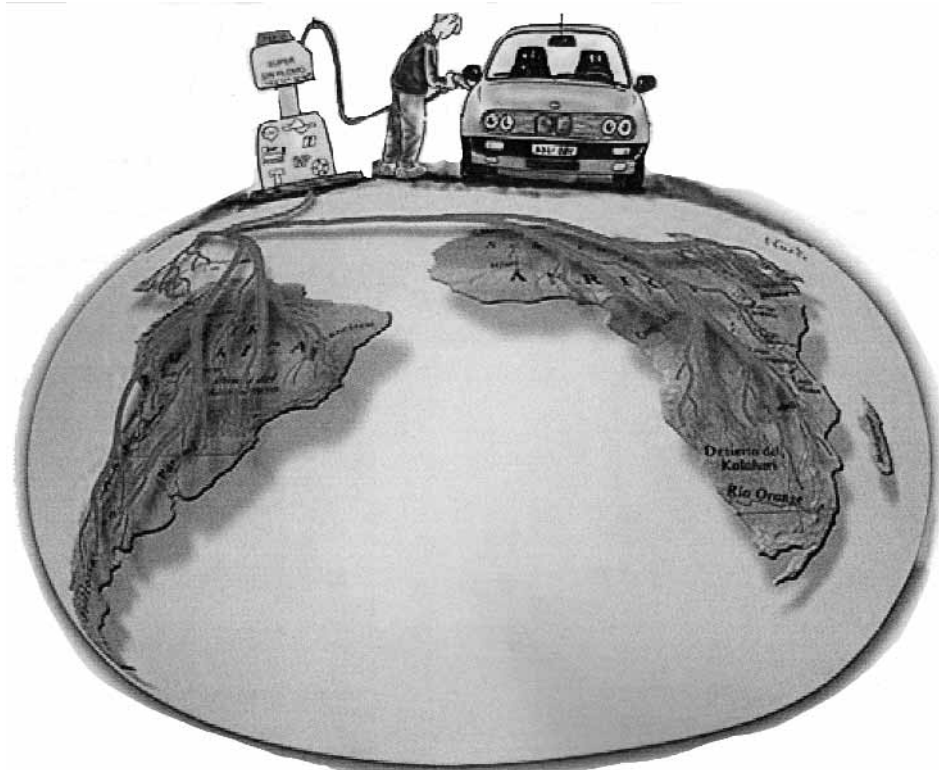
La segona part ens presenta casos de violència immobiliària, amb l'exposició dels exemples més sonats a diverses ciutats.

Per exemple, casos de mobbing a Barcelona, però també a altres ciutats, com Madrid, els desastres del pla Urban a Sevilla, o les pràctiques mafioses al centre de la ciutat de València i a Granada. També caben exemples de resistència a totes les ciutats, protagonitzats pels llogaters que no es deixen vèncer i que troben recolzament en els moviments veïnals i plataformes ciutadanes.

Es tracta, doncs, d'un manual excel·lent per estudiar els fenòmens com el mobbing i la gentrificació a les ciutats de l'estat, i per preparar-se en el moment de plantar cara als corbs que ens sotgen a moltes cantonades de la nostra ciutat. El podeu trobar a la **Biblioteca Social la Hoguera**, a l'Ateneu. Hi som tots els dijous per la tarda.

Salt de cavall

per Cosimo

Solució: Tota política que no fem nosaltres serà feta contra nosaltres.

Edita:

ARA! (Actuar, Reflexionar, Aprender) ara@ara-santacoloma.com/http://www.ara-santacoloma.com

Ateneu Popular Julia Romera (C/Santa Rosa, 18, SCG, ateneu@ara-santacoloma.com) //Lokal Social Krida (C/ Sicília, 97 bxs, niunpasenrere@hotmail.com) // Sahbi (Casa de la Solidaritat, c/Irlanda, 39, sahbi@ara-santacoloma.com) // Centre d'Acolliment per a Estrangers (C/Pirineus, 2-4, acolliment@hotmail.com)

L'equip d'Infograma no comparteix necessàriament les opinions de les persones col·laboradores, tot i que anima a reproduir-les fent-ne constar la procedència. **Col·labora-hi!**